

HET THUISSCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 14

Wie kakelt moet ook eieren leggen

Spreekwoorden als inspiratiebron, die hadden we in het Thuischrijfcafé nog niet gehad. Laten we deze eens nemen:

Wie kakelt moet ook eieren leggen

Laat de betekenis van dit spreekwoord (en ook dáár ga je zelf over!) op je inwerken:

- Welke **situatie** schiet je direct te binnen? Probeer het als **een filmscène** voor je te zien. Welke **personages** spelen hierin een rol? Maak eventueel wat aantekeningen.
- **Schrijf het verhaal dat dit spreekwoord illustreert.**

Deadline: woensdag **24 juni a.s.** Heel veel schrijfplezier!

SCHRIJFTIP

Probeer het 'klein' te houden, zoek een alledaagse en vooral **herkenbare** situatie om het spreekwoord in beeld te brengen.

BELOFTEN - DOOR JAN JONGERIUS

Met regelmaat hengelde hij bij me of ik meega. Hij zeurt niet, het is meer een gewoonte geworden. 'Ik ben bang dat ik in slaap val', was stevast mijn reactie. Dan zweeg Thomas, een soort ceremonie.

Afgelopen woensdag, na afloop van ons wekelijks potje tafeltennis, dat ik voor de afwisseling met dikke cijfers won, kwam het er spontaan uit. 'Zal ik zaterdag met je meegaan?'

Een stevige schouderklop was zijn antwoord. Plaats en tijd waren me bekend uit zijn verhalen.

Om vier uur wakker worden, is geen punt. 's Zomers de zon op zien komen, is prachtig. Zeker op die hemelse plek, een schitterend meer. Een kwartier te vroeg ben ik bij hem, hij staat al te wachten, de auto is geladen. Thomas en zijn passie.

'Goedemorgen Maarten.' Het zouden de enige woorden blijven deze ochtend. Bijzonder voor iemand die zelfs tijdens het tafeltennissen zijn mond niet kan houden. Nee, ik zag er tegenop om uren naar dat dingetje in het water te kijken met de verplichting enthousiast, maar wel stil, te reageren als de dobber, zo heet het, onder water verdwijnt. Daar moet je dan wel uren op wachten en soms komt hij thuis zonder dat zijn dobber onder ging. Teleurstelling kent een visser niet, en Thomas is een visser. Blij met iedere vis die hij vangt, die hij vervolgens weer deskundig en vol liefde terug zet. Dat vind ik dan wel mooi.

Twee kannen koffie, een bakje met dik met boter besmeerde plakken ontbijtkoek, de hengels met alles, en dat is veel hoor, wat er bij hoort, gaan eerst in de boot. Thomas aan de ene kant, dan blijft de andere kant voor mij over. Sloom trekken we beiden aan onze riem, de boot krijgt een vaartje en op enig moment roeien we.

Thomas manoeuvreert de boot handig in een rietkraag, met één riem flikt hij dat moeiteloos.

Mijn hengel wordt klaargemaakt, de hengel van Thomas volgt. Ik durf de stilte niet te doorbreken, aan koffie denk ik niet eens.

Hier gelden andere wetten. Ook een wet die koffie voorschrijft vóór de dobber het water opzoekt. Een meevaller. Nog nooit dronk ik zó stil koffie. Niet slikken, laten stromen. Zonder ontbijtkoek, die is vast voor later. Eén kopje! Tijd kost ook hier geld, zo lijkt het. Het duurt wel een half uur voordat ik mijn dobber heb gevonden. Thomas is geen leermeester, hij gooid ook mijn hengel met een sierlijke beweging uit.

Toch is dat eerste halve uur boeiend, ik zie van alles op en in het water. Geen vissen, wel schaatsenrijders en waterspinnen. Ook een bootsmannetje en de libellen zijn door de zon gewekt. Ik volg hun bewegingen minutieus en ademloos.

Het is een verrassing als ik ineens een dobber zie, ik kijk naar Thomas, het moet mijn dobber zijn. Het is mijn dobber!

Mijn visparty is begonnen, twee ogen richten zich op die piepkleine dobber. In de hoop dat...- Ik herformuleer mijn gedachte, hoop is te negatief. Het is in het vertrouwen dat de dobber zal ondergaan, het grenst aan zekerheid. Een overdenking van een kwartier, maar nu.

De zon is op, we liggen nog in de veilige schaduw van een paar bomen. De aalscholver op de paal, een paar meter verderop, trekt mijn aandacht. Wat een karakter! Thomas trekt met zijn hoofd, aha, hij verjaagt deskundig de vogel. Concurrentie ongewenst.

De tijd gaat voorbij, de omgeving krijgt steeds meer details.

En dan ineens grijpt hij mijn hengel, trekt hem op, haalt de lijn in, en dat alles in een tafeltennistempo, een rally. Hij kijkt me één seconde aan met een gezicht alsof ik... geen idee welke tragedie hij voor zich ziet.

'Een snoek.' Ik zie een best grote vis boven water komen, in visserslatijn; meer dan één meter.

De ogen van de visser vertellen me dat het in ieder geval géén snoek is.

Schepnet eronder en hebbes. Hier heeft Thomas me niet voor nodig, de handige donder. Wat had ik me graag nuttig gevoeld. Nu valt het kwartje, mannen zijn vissers, het is hun natuur. Tja... mannen, een enkeling, kunnen ook een beperking hebben. Tevreden glijdt de vis met de onbekende naam in het leefnet, althans de ogen van Thomas zijn tevreden. De orde herstelt zich.

Tussendoor drinken we nog één keer koffie, nu tot de kannen leeg zijn. Ook de koek glijdt er in. Zou hij nu al die tijd op mijn dobber gelet hebben? Het kan bijna niet, hij draaide zijn hoofd niet. Vissenogen, vast! Of hoort hij het, hij hoort het geluid van een ondergaande dobber. Het blijft gokken, ik kan het niet weten.

Het geluid gaat weer aan zodra we het haventje binnen varen.

'Op jouw manier vang je echt nooit iets.'

De volgende dag belt zijn vrouw me om over zijn enthousiasme te vertellen, wel betwijfelde hij of ik het ooit zal leren. Een boek meenemen, dat had zijn broer ook ooit voorgesteld, nee, het gaat om het vissen. Op zijn boot wordt gevist!
Voorlopig ben ik tevreden, ik heb niet meer beloofd dan één keer en dat is gelukt. Een boek lezen in de ochtend op die plek, ik ga er toch met Thomas over praten... tijdens een potje tafeltennis. Krijg ik er vast een belofte uit.

